

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **S. K.**
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
se sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2020 č. j. OAM-964/ZA-ZA10-
ZA17-R2-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 1. 12. 2020, doručenou soudu téhož dne, domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z rozhodnutí nevyplývá, z jakých zdrojů žalovaný čerpal informace v rozhodnutí uváděné. Žalobce rovněž napadl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, zejména co se týče postavení Kurdů v turecké armádě při absolvování základní vojenské služby.
4. Žalobce uvedl, že je Kurd narozený a žijící ve městě X, sympatizuje s politickou stranou HDP (pozn. krajského soudu: turecká Lidově demokratická strana). Ve svém azylovém příběhu poukazoval na bezpečnostní situaci v Turecku, o azyl žádá především z důvodu své kurdské příslušnosti a obavy z nastoupení základní povinné vojenské služby.
5. Žalobce připomněl, že v jeho věci bylo žalovaným vydáno již jedno zamítavé rozhodnutí, které zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2019, čj. 43 Az 27/2018-51, zrušil. Zdůraznil body 21, 23, 24 a 27 zmíněného rozsudku. Soud v nich konstatoval napjaté vztahy Turecka s Kurdy, zmínil turecké operace v severní Sýrii a možné podezření na závažné porušení lidských práv tureckou armádou na Kurdech žijících v Sýrii, pročez by v případě žalobce mohlo být odmítnutí výkonu vojenské služby v turecké armádě považováno za legitimní s ohledem na její působení v jihovýchodním Turecku nebo severní Sýrii. Hrozba postihu za takové odmítnutí by tak mohla založit odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. V posledním zmíněném bodě pak soud žalovanému vytkl, že rezignoval na opatření si podkladů osvědčujících situaci a postavení Kurdů v turecké armádě, tudíž nebylo možno zhodnotit pravděpodobnost nasazení branců hlásících se ke kurdské národnosti do operací v jihovýchodním Turecku, případně severní Sýrii.
6. Žalobce má za to, že žalovaný povinnosti uložené zdejším soudem nedostál, neboť obstojně nezhodnotil postavení Kurdů v turecké armádě. Za vágní označil hodnocení žalovaného na straně 5 napadeného rozhodnutí obsahující pouze konstatování, že představy o vysílání mladých branců do ohnisek bojů považuje za nesmyslné a že mu není nic známo o tom, že by s Kurdy bylo zacházeno odlišným způsobem než s Turky. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakých zdrojů žalovaný takové informace čerpal, a proto považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nadto absentují aktuální zprávy dvou významných organizací - Human watch rights a Amnesty International. Žalovaný ani neopatřil dostatek důkazů, resp. relevantních podkladů, z nichž by bylo možné vyloučit nedůstojné postavení Kurdů při absolvování základní vojenské služby. Ohledně páchaných válečných zločinů proti míru a lidskosti v jihovýchodním Turecku a severní Sýrii tureckou armádou, poukázal žalobce na zprávu Amnesty International z 21. 10. 2019, <https://www.amnesty.cz/zprava/4669/syrie-dukazy-o-valecných-zlocinech-a-humanitarni-katastrofa>. Žalobce upozornil, že ačkoliv

konflikt u hranic Sýrie nazvaný jako Pramen míru není intenzivní v takové míře jako na konci roku 2019, je Turecko stále vojensky poměrně činné a zapojilo se např. do sporu o Náhorní Karabach. Rovněž odkázal na dopis Amnesty International ze dne 21. 10. 2020 s výzvou, aby Česká republika zastavila vývoz českých zbraní do Turecka, <https://www.amnesty.cz/zprava/4950/vyzyvame-ministra-petricka-zastavte-vyvoz-ceskych-zbrani-do-turecka-mohou-koncit-v-nahornim-karabachu>. Proto má žalobce za to, že žalovaný nepostupoval podle příkazů uložených mu v předcházejícím soudním řízení zdejším soudem a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a použité informace o zemi původu, které označil za aktuální, zcela dostatečné a objektivní. Napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné či nezákonné, neboť dle jeho názoru byl v dané věci zjištěn skutečný stav věci, případ byl posouzen ve všech souvislostech, bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a byly opatřeny potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný uvedl, že povinnost nastoupit vojenskou službu nelze považovat za pronásledování ze strany státní moci ve smyslu zákona o azylu, neboť se jedná o povinnost jednotlivce vůči státu, kterou musí v Turecku vykonávat jak Kurdové, tak příslušníci turecké národnosti. Vojenská služba je stále povinná i v některých zemích Evropské unie. Žalovaný považuje obavy žalobce z výkonu vojenské služby za značně účelové, neboť během sepisování žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany o nich neuvedl ani slovo a poprvé jím byly zmíněny až při pohovoru. Z informací o zemi původu nevyplývá, že by v Turecké republice v současné době docházelo k diskriminaci Kurdů ve smyslu zákona o azylu, včetně výkonu služby, v zemi původu dochází pouze k určitému znevýhodňovanému postupu těchto osob. V této souvislosti odkázal na usnesení NSS ze dne 14. 4. 2015, čj. 3 Azs 7/2015-31. K různým ústrkům, předsudkům a averzím vůči menšinám dochází i v zemích s vyspělými demokratickými standardy, avšak tyto obtíže nelze ještě považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu a každou takovou situaci je potřeba posuzovat individuálně. Ze zpráv založených ve správním spise vyplývá, že do oblastí nepokojů jsou vysíláni profesionální vojáci na základě kontraktu, kteří mají v armádě odslouženo již mnoho let a kteří tvoří skutečné jádro turecké armády, tedy tato situace se žalobce nedotýká. Podmínky výkonu vojenské služby v armádě nejsou nastaveny diskriminačně vůči žádným národnostem, včetně branců kurdské národnosti, přičemž žalobce, jakožto občan Turecké republiky žijící v zahraničí (již od roku 2017), má také možnost se z armády vykoupit. Žalovaný z podkladových zpráv ani v souvislosti se svou rozhodovací činností nezjistil, že by turecká armáda v rámci svých postupů páchala válečné zločiny, zločiny proti míru nebo lidskosti ve smyslu čl. 12 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Pokud se jedná o jednotlivé zdroje použitých informací, odkázal žalovaný na své rozhodnutí a jeho odůvodnění a přestože

nepoužil žalobcem preferované zprávy Amnesty International či Human Rights Watch, považuje podkladové informace o zemi původu za zcela objektivní a aktuální.

9. Závěrem žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a že by žalobce byl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 21. 1 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice.
12. Dne 24. 11. 2017 poskytl údaje k podané žádosti, v nichž uvedl kurdskou národnost s místem narození a rovněž posledním místem bydliště ve vlasti v X, dále uvedl islámské náboženství a skutečnost, že není členem žádné politické strany, ale sympatizuje se stranou HDP (Lidová demokratická strana), není však jejím oficiálním členem. K průběhu cesty do České republiky zmínil, že se poslední 3 měsíce zdržoval v Istanbulu, kam utekl z místa svého bydliště a pracoval, aby vydělal peníze na cestu. Kolem 17. až 18. 11. 2017 opustil Turecko v nákladním prostoru kamionu, na cestě byl 2 - 3 dny, za cestu zaplatil řidiči kamionu 2.000 tureckých lir. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl politické důvody v Turecku, kde se situace velmi zhoršila, jeho otec i bratr byli vyšetřováni a i žalobce obdržel předvolání a dostal strach, a proto utekl. Za důvod žádosti označil i utlačování Kurdů, zákaz používání kurdštiny, zničený dům jeho rodiny, tlak na kurdské obyvatelstvo a snahu je vypudit.
13. Pohovor byl se žalobcem proveden téhož dne. Při něm uvedl, že žil společně s otcem, matkou a třemi sourozenci na adrese posledního pobytu. Žalobce absolvoval devět let školní docházky, od patnácti let pracoval v okolí X jako stavební dělník spolu s mistrem specializujícím se na malování pokojů. V Istanbulu pracoval asi měsíc „na brigádách pro poskoky“, vydělal si necelých 1.000 tureckých lir, ale nebyl to obnos, se kterým by mohl přežít, v X vydělával okolo 2.000 tureckých lir měsíčně. Byť v Istanbulu žijí Kurdové a jsou tam již po delší dobu a mají zázemí a stabilní práci, pro nově příchozí je to však problém. Sám vycestoval z důvodu soudu otce a bratra, kteří se zúčastnili protestní akce proti utlačování Kurdů a byli obviněni z protivládních aktivit. Z čeho přesně byli obviněni, žalobce nevěděl, žádné dokumenty nepředložil. Rodina se obávala jejich uvěznění, žalobce zmínil kamaráda, který byl potrestán 20 lety vězení, když se dostavil na „předvolání“. Žalobce obdržel podobné předvolání k podání vysvětlení, dostal strach, nedostavil se a utekl. O jaké předvolání se jednalo, nevěděl, když ho obdržel, tak jej vyhodil, protože měl strach mít ho u sebe. Obával se uvěznění a toho, že by mohl být odveden k výkonu vojenské služby (nastoupit měl v listopadu 2017), nechce ale vykonávat vojenskou službu pro zemi, která jeho etnikum utlačuje. Jakožto sympatizant strany HDP se účastnil agitačních akcí, kde jako „mladý“ rozvěšoval letáky a jinak pomáhal, neustále byli slovně napadáni policií a omezováni v těchto aktivitách. Asi

dvakrát byl prohledáván byt žalobcovy rodiny a byli slovně upozorněni, aby upustili od těchto aktivit, asi tři měsíce se schovával u dědečka. Dům jeho rodiny byl zničen v roce 2016 na začátku bojů ozbrojených sil Turecka a stoupenců PKK. Opakovaně zdůraznil, že důvody pro odchod ze země původu jsou dva: politické důvody týkající se kurdské menšiny a povinnost vojenské služby, sám hodnotil tento druhý důvod jako závažnější (asi 80 %). Správnímu orgánu rovněž předložil 6 fotografií poničeného domu.

14. V rámci seznámení se s podklady rozhodnutí dle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalobce uvedl, že jednou ráno při cestě do práce ještě ve městě X byl zastaven dvěma policisty s dotazem, kam jde a dalšími dotazy, byl udeřen do hlavy obuškem a na čele má dodnes jizvu.
15. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 o Turecku ze dne 18. 1. 2018; Informace Freedom House z ledna 2018 - Svoboda ve světě 2018 – Turecko; Výroční zpráva Amnesty International 2018 o Turecku ze dne 22. 8. 2018; Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, TUR105749.E ze dne 30. 1. 2017 týkající se tureckého zákona o vojenské službě a možností zbavení se branné povinnosti na základě zaplacení poplatku, provádění tohoto zákona (2014- září 2016); Informace OAMP ze dne 27. 9. 2017 – Turecko – Kurdové – postavení ve společnosti, politické strany a politická reprezentace Kurdská strana pracujících; novinový článek z tyden.cz ze dne 3. 10. 2018 – Turecká armáda je na okraji Afrína, Kontroluje výcvikový tábor; Zpráva Reportéři bez hranic ze dne 11. 1. 2018 – Turecký ústavní soud nařídil propuštění dvou novinářů.
16. Žalovaný vydal dne 24. 7. 2018 rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany čj. OAM-964/ZA-ZA10-ZA17-2017, jímž žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu a zdejší soud svým rozsudkem ze dne 30. 10. 2019 toto rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
17. V uvedeném rozsudku se soud ztotožnil s hodnocením žalovaného, že v žalobcově případě nelze udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť se v konkrétních případech v rámci azylového příběhu žalobce nejednalo o pronásledování za uplatňování politických práv. Ve vztahu k azylovému důvodu dle § 12 písm. b) téhož zákona soud rovněž souhlasil s hodnocením žalovaného, že samotná příslušnost ke kurdské menšině nepředstavuje důvod k udělení azylu anebo doplňkové ochrany. Nicméně vytkl žalovanému nedostatečně posouzenou obavu žalobce z nástupu vojenské služby. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze sám o sobě považovat za pronásledování. Jedná se o legitimní požadavek státu na jeho občany směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou zásadně povinni mu vyhovět. Samotné odmítání vojenské služby tedy nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Upozornil ale, že ve specifických případech takové obavy založit může, a to například tehdy, pokud je odmítnutí vojenské služby odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením. Dále připomněl, že podle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování považováno rovněž jednání spočívající v trestním stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající

mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 (kvalifikační směrnice). Do těchto doložek vyloučení patří mimo jiné páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v článcích 1a 2 Charty OSN. Soud ve zmíněném rozsudku proto uzavřel, že v daném případě nelze žalobcem uváděnou obavu z nástupu vojenské služby *a priori* odmítnout, jak učinil v původním rozhodnutí žalovaný. Soud zhodnotil vztahy Turků s Kurdy z dlouhodobého hlediska jako přinejmenším napjaté a zrekapituloval vývoj těchto vztahů v posledních letech z hlediska politických událostí v Turecku a Sýrii (neúspěšný pokus o státní převrat v roce 2016, trvající ozbrojený konflikt na jihovýchodě území, vojenská operace v severní Sýrii) a uzavřel, že „*proto nelze vyloučit, že by v případě žalobce mohlo být odmítnutí výkonu vojenské služby v turecké armádě považováno za legitimní, a to s ohledem na její současné působení v severní Sýrii. Hrozba postihu za takové odmítnutí by mohla založit odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.*“ Soud zavázal žalovaného, aby opatřil podklady k situaci a postavení příslušníků kurdské menšiny v turecké armádě a zabýval se i tím, zda se turecká armáda při svých operacích v jihovýchodním Turecku a v severní Sýrii dopustila jednání či zločinů ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. V kontextu zjištěného pak měl žalovaný znovu posoudit, nakolik je obava žalobce z nástupu vojenské služby, resp. jeho odmítání nástupu vojenské služby, opodstatněné a zda mu nezakládá nárok na udělení mezinárodní ochrany.

18. Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalovaný opatřil další podklady pro posouzení věci, a to Informaci OAMP o Turecku z 24. 7. 2020 – Bezpečnostní a politická situace v zemi; Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; Informaci o Turecku Ministerstva vnitra Velké Británie z října 2019: Zpráva ze zjišťovací mise v Turecku, a to vybrané kapitoly o Kurdské populaci, zatčení a vzetí do vazby, subjektech zabývajících se lidskými právy a osobách vracejících se do Turecka; Informaci Ministerstva zahraničních věcí Nizozemí z července 2019 – Turecko: základní vojenská služba; Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2019 – Základní informace o zemi Turecko, Informaci OAMP z 20. 4. 2020: Turecko – Sýrie, Operace Olivová ratolest, Operace Pramen míru, Situace na turecké straně hranice; Zprávu BBC Monitoring ze dne 26. 6. 2019: Turecko – Nový turecký systém pro vojenskou službu vstupuje v platnost; Turecko 2018 – Údaje o zemi od Mezinárodní organizace pro migraci; článek ze dne 21. 8. 2020 - Poklad v Černém moři, Turci objevili obrovské zásoby zemního plynu, seznamzpravy.cz; článek ze dne 23. 8. 2020 - Turecko vydalo dekret a další byzantský chrám se promění na mešitu, tyden.cz.
19. Zástupce žalobce nevyužil ani opakovaného termínu k možnosti seznámit se s novými podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
20. Dne 27. 10. 2020 vydal žalovaný nové rozhodnutí ve věci pod čj. OAM-964-ZA-ZA10-ZA17-R2-2017, jímž žalobci mezinárodní ochranu ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu neudělil.
21. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

22. Žalobce v souvislosti s žalobními námitkami namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
23. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel a uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci a závěr, ke kterému na základě těchto úvah dospěl.
24. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
25. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
26. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*.
27. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle něž je pronásledováním jednání, které je: *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“*
28. Krajský soud po posouzení výpovědi žalobce ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl vystaven žádnému jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce se

v žalobě omezil toliko na tvrzení, že sympatizuje s politickou stranou HDP. Pouhá podpora této strany nezakládá azylový důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, jak ostatně i uzavřel ohledně této politické strany NSS např. ve svém usnesení ze dne 25. 4. 2019, čj. 8 Azs 352/2018-46. Ani v posuzovaném případě není žalobce členem této politické strany, pouze s ní sympatizuje, účastnil se agitačních akcí této strany, nicméně v souvislosti s těmito aktivitami nebyl nikdy stíhán ani vyšetřován. Proto krajský soud souhlasí s hodnocením správního orgánu, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Nadto v žalobě žalobce žádné námitky či konkrétní výhrady ve vztahu k neudělení azylu ve smyslu tohoto azylového důvodu ani nevznese a své důvody vztahoval pouze ke své kurdské příslušnosti a neochotě vykonat v zemi původu vojenskou službu.

29. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice.
30. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. Z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice pak vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na *„předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpení vážné újmy“*. V tomto smyslu je tudíž třeba zkoumat případné nenastoupení žalobce k povinné vojenské službě, jeho příslušnost ke kurdskému etniku, a to jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti (postavení Kurdů v rámci turecké armády při výkonu vojenské služby) s ohledem na to, zda indikují přiměřenou pravděpodobnost pronásledování žadatele z azylově relevantních důvodů v budoucnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Azs 62/2016-87).
31. Žalobcovou neochotou podrobit se vojenské službě pro tureckou armádu z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině se žalovaný věnoval ve svém rozhodnutí na stranách 4 – 6. Žalobce k této otázce namítl, že žalovaný nikde obstojně nezhodnotil postavení Kurdů v turecké armádě a pouze velmi vágně vyzdvihl vybavenost a úroveň armády a uvedl, že se na výkon základní vojenské služby klade menší a menší důraz a představy o vysílání mladých branců do ohnisek bojů považuje za nesmyslné, a co se týče Kurdů, pouze uvedl, že není známo, že by s těmito osobami kvůli kurdské příslušnosti bylo jednáno odlišným způsobem než s Turky. Žalobce rovněž vytkl žalovanému, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakých zdrojů tyto informace čerpal, pročž žalobce považoval

rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále namítal, že žalovaný neopatřil dostatek důkazů či podkladů, z nichž by bylo možné vyloučit nedůstojné postavení Kurdů při absolvování základní vojenské služby, a nedostatečně vyvrátil žalobcovy obavy z nástupu vojenské služby s ohledem na jeho kurdskou příslušnost a možnost zapojení žalobce do bojů, které Turecko vede.

32. Uvedené námitky jsou nedůvodné. Předně žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 5 na konci prvního odstavce uvedl, že *„pro konkrétní poměry výkonu základní vojenské služby v Turecku bude správní orgán dále v textu vycházet z Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemí, kterou si tento stát nechal zpracovat pro posuzování svých azylových případů z Turecka, a která byla i k našemu případu přeložena do češtiny, viz informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemí – Základní vojenská služba v Turecku, červenec 2019“*. Tato 27 stran dlouhá Informace je založena ve správním spise a mimo žalovaným uvedeného z ní dále vyplývá (viz strana 5), že *branci jsou přiřazováni ke všem složkám tureckých bojových sil, nebývají však přiřazováni k elitním jednotkám nasazovaným do operací vedených proti PKK (Kurdská strana pracujících). Na operacích proti PKK prováděných na jihovýchodě Turecka jsou nasazováni výhradně vojáci z povolání*. Ze strany 12 téhož dokumentu lze rovněž vyčíst, že *turecká legislativa nedělá žádné rozdíly mezi osobami pocházejícími z různých etnik. Neexistují žádná nařízení, podle kterých by turečtí Kurdové sloužící v armádě byli nasazováni do bojů proti tureckým Kurdům. Armáda před několika lety zastavila nasazování vojáků vykonávajících základní vojenskou službu do ozbrojených konfliktů. Vojenské operace vykonávají vojáci z povolání, a to jak na jihovýchodě Turecka, tak v severní Sýrii*. Dále Informace uvádí, že z turecké armády je možno se za stanovený finanční poplatek vykoupit ze základní vojenské služby. Dokonce vykoupivší se branci pobývající v zahraničí nemusí podstoupit ani jednoměsíční povinný vojenský výcvik, pouze online kurz pořádaný tureckým ministerstvem obrany. Co se týče trestů za vyhýbání se nástupu do základní vojenské služby v Informaci je konstatováno (strana 20), že *různé zdroje, mezi nimi také Evropský úřad pro námitky svědomí (EBCO) uvádí, že v současné době není osobám vyhýbajícím se základní vojenské službě odnímána osobní svoboda, místo toho jsou jim ukládány pokuty*. Na straně 23 se pak prezentuje, že pro Kurdy vyhýbající se výkonu základní vojenské služby platí stejné tresty a rovněž i oni jsou principiálně trestáni pokutou.
33. Nelze tedy dát za pravdu žalobci, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakých zdrojů žalovaný informace výše popsané čerpal. Nejen v případě této otázky, ale i u dalších závěrů žalovaného je v rozhodnutí uvedeno, ze kterých informací založených ve spise konkrétně vycházel.
34. Žalovaný tedy v souladu se zrušujícím rozsudkem zdejšího soudu v rámci správního řízení opatřil další podklady a v napadeném rozhodnutí hodnotil situaci Kurdů v turecké armádě. Popsal snahy Turecka o profesionalizaci armády, pročez je na výkon základní vojenské služby kladen čím dál menší důraz, rovněž došlo ke zkrácení délky jejího trvání. Žalovaný zpochybnil vysílání branců do problematických oblastí s odkazem na výše citovanou Informaci Ministerstva zahraničních věcí Nizozemí, že do předmětných oblastí jsou vysíláni profesionální vojáci coby jádro turecké armády. Přestože klíč rozdělování branců do jednotlivých oblastí není znám, žalovaný uzavřel, že nic nenásvědčuje diskriminačnímu charakteru, a to ani ve vztahu k menšinám (Kurdů či Alevitů). Žalovaný uznal možnost určitých nepříjemností spojených s výkonem vojenské služby, jako je šikana, týrání a nátlak, končící v extrémních případech až sebevraždou

branců, nicméně upozornil, že takové útrapy jsou známy i z období branné povinnosti v České republice. Turecko zavedlo, že každý branec nováček obdrží staršího kolegu k nápomoci se takovým problémům vyhnout a k řešení případných incidentů je třeba obrátit se na vojenskou policii a následně vojenskou justici. Žalovaný nesouhlasil s tvrzeními žalobce o diskriminaci Kurdů v turecké armádě a vojenskou službu v Turecku vyhodnotil jako nediskriminační jak ve vztahu ke Kurdům, Alevitům či komukoliv jinému. Žalovaný zhodnotil i trest hrozící za případné nenastoupení vojenské služby a ani zde nenalezl nic vybočujícího, a byť je vyhýbání se vojenské službě hodnoceno jako trestný čin, je u něj používáno mírnějších trestů, nežli odnětí svobody, nejčastěji finančního pokutování.

35. Krajský soud konstatuje, že co se týče výkonu vojenské služby, která je ve státě původu žalobce povinná, pak jeho odmítání nelze bez dalšího považovat za akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (tedy za důvod pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany), zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným přesvědčením, ať už politickým, náboženským či morálním (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49, ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44). Žalobcem uváděnou hrozbu, že by mohl být povolán do bojů proti příslušníkům svého etnika, je nutno hodnotit jako hypotetickou a nepravděpodobnou. Ostatně žalobce nepředložil a žalovaný nezjistil nic, z čeho by taková skutečnost mohla plynout a z výše uvedené Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemí vyplývá, že v oblastech ozbrojených konfliktů (jihovýchodního Turecka či severní Sýrie) nejsou nasazováni branci, ale v posledních letech se jedná výlučně o profesionální vojáky.
36. Výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, rovněž konstatoval, že ani potencionální hrozba trestního stíhání za nenastoupení vojenské služby automaticky nezakládá azylově relevantní pronásledování, ale může se tak stát jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Žalovaný se v návaznosti na zrušující rozsudek ve vztahu k jeho prvnímu rozhodnutí v předmětné věci zabýval na straně 6 nyní napadeného rozhodnutí otázkou páčání zločinů ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice tureckou armádou. Uvedl, že mu není známo, že by Turecko páčalo ve své jihovýchodní části či v severní Sýrii válečné zločiny, zločiny proti míru nebo lidskosti. Žalovaný popsal dva problematické incidenty v posuzovaných oblastech (znesvěcení mrtvého těla ženské bojovnice kurdských milic v říjnu 2019 a zabití kurdské političky a jejího strážce v témže měsíci při projíždění po dálnici tamní oblastí), uvedl, že oba incidenty sice byly zaznamenány na video, ale útočníky nelze rozeznat a panují domněnky, že se jednalo o příslušníky teroristické skupiny Islámského státu, anebo nejpravděpodobněji o příslušníky tzv. Syrské národní armády. Byť tuto armádu Turecko zbíjí a školí a rovněž používá pro boj v dané lokalitě místo svých vojáků, oficiálně se od obou incidentů distancovalo a vyjádřilo rozhořčení a nutnost oba incidenty vyšetřit a v rámci Syrské národní armády zavést mechanismy k upevnění kázně syrských vojáků. Turecko rovněž uvedlo, že samotná turecká armáda postupuje v operacích v souladu s mezinárodním právem a vyhýbá se jakýmkoliv obětím na civilním obyvatelstvu. Na vnitřní straně turecké hranice byly zaznamenány jen lokální incidenty. Žalovaný tak uzavřel, že turecká armáda nejedná v tom směru, že by páčala válečné zločiny, zločiny proti míru a lidskosti ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Při tomto hodnocení vycházel z Informace OAMP, Turecko – Sýrie, Situace na turecké straně hranice, duben

2020, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko – základní informace o zemi, září 2019, Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace, červenec 2020; Zpráva BBC ze dne 26. 9. 2019, Nový turecký systém pro vojenskou službu vstupuje v platnost, březen 2020. Žalovaný tedy dostal závaznému závěru soudu uvedenému v předchozím zrušujícím rozsudku a shromáždil podklady týkající se situace a postavení příslušníků kurdské menšiny v turecké armádě a zabýval se tím, zda se turecká armáda při svých operacích v jihovýchodním Turecku a severní Sýrii dopouští jednání či zločinů ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice.

37. Krajský soud k tomu uzavírá, že ve světle zmiňovaného rozsudku NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, lze potenciálně hovořit o azylově relevantním pronásledování v případě trestání odmítnutí účasti brance na bojových akcích, při nichž dochází k porušování mezinárodního práva. Nicméně ze shora popsané organizace turecké armády a jejího výlučného používání profesionálních vojáků v oblastech ozbrojených konfliktů nepřichází zmíněná situace v úvahu, neboť na základě předestřené nelze předpokládat, že by se žalobce coby brance účastnil jakýchkoliv ozbrojených konfliktů, natož takových, které by mohly odporovat mezinárodnímu právu.
38. Rovněž intenzita či způsob výkonu hrozícího trestu za nenastoupení vojenské služby v Turecku nezakládá porušení lidských práv, jak požaduje zmíněný rozsudek NSS pro případ azylově relevantního pronásledování, neboť jak správně uzavřel žalovaný, z informací shromážděných ve správním spise vyplývá, že nenastoupení vojenské služby je zpravidla trestáno finančně, byť opakovaně a nejsou v tomto směru činěny žádné etnické rozdíly mezi branci.
39. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou příslušnosti žalobce ke kurdské menšině v běžném životě a připustil znevýhodnění Kurdů související s předsudky v rámci denního mezilidského soužití, nikoliv ovšem programového pronásledování s tím, že se jedná o nepříjemné, ale časté důsledky soužití etnických menšin a většin ve všech státech s etnicky rozdělenou společností. Kurdové se stěhují do velkých měst a byť jsou mezi starousedlíky zakořeněny předsudky, že by Kurdové měli pracovat manuálně, nejsou vystupňovány do míry pronásledování anebo hrozby vážné újmy. Žalovaný zejména odkázal na Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko – zjišťovací mise říjen 2019 (Kurdové). Závěrem se žalovaný zabýval možností návratu žalobce do země původu, a to do bydliště rodiny anebo přesídlení žalobce v rámci země původu a uzavřel, že to je možné, byť s předpokládanými obtížemi, ale že se jedná o situaci komfortnější než přesídlení do zcela jiného státu. Ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci uzavřel, že navrátilší se občané nečelí žádným obtížím a pro vše uvedené neshledal splnění zákonných podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
40. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že případné obtíže Kurdů spojené s jejich příslušností ke kurdské menšině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona, jak již ostatně konstatoval v mnoha svých rozhodnutích i Nejvyšší správní soud (viz např. v rozsudcích ze dne 11. 9. 2012, čj. 4 Azs 34/2011-154, či ze dne 10. 12. 2015, čj. 9 Azs 250/2015-23). Žalobce ani žádné konkrétní útoky azylové relevantnosti vůči své osobě pro svou kurdskou příslušnost netvrdil.
41. Krajský soud dále uvádí, že žalovaný dostatečně odůvodnil i neudělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu i neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14

zákonu o azylu, neboť k tomu nebylo v případě žalobce opodstatnění, ostatně k neudělení azylu z těchto důvodů žalobce žádné žalobní námitky nevznese.

42. Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
43. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
44. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které opět ve svém rozhodnutí konkrétně vymezil. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž správně uvedl, že článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání je nutno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva vykládat tak, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 zmíněné úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj zmíněný článek 3, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
45. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany na stranách 8 až 11 napadeného rozhodnutí. Po provedeném přezkumu má krajský soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu.

46. Žalovaný se dostatečně zabýval i bezpečnostní otázkou ve východní oblasti pohraničí se Sýrií, poukázal na to, že většinově je Turecko bezpečnou zemí a že žalobci jako tureckému občanovi nehrozí nebezpečí při návratu do země původu.
47. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že NSS se opakovaně vyjadřoval i k ozbrojené operaci turecké armády v severní Sýrii nazvané jako „Pramen míru“ (viz např. usnesení ze dne 7. 11. 2019, čj. 2 Azs 75/2019-46, ze dne 21. 5. 2020, čj. 7 Azs 359/2019-50, či ze dne 17. 9. 2020, čj. 6 Azs 203/2020-28). V usnesení čj. 7 Azs 359/2019-50 uvedl, že *„tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka“*. V rozsudku ze dne 11. 11. 2020, čj. 1 Azs 288/2020 – 27 (bod 23) k tomu doplnil, že *„i v posuzované věci žalovaný připustil, že se žalobce mohl setkat v místě svého bydliště s předpojatostí vůči své osobě z důvodu kurdské národnosti, dovodil však, že svou situaci může řešit vnitřním přesídlením. Tyto závěry korespondují s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se již situací kurdského obyvatelstva v Turecku opakovaně zabýval (např. rozsudek ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46 a mnoho dalších) a vývoj v této zemi na podzim roku 2019 na uvedených závěrech sám o sobě nic nemění.“* V rozsudku NSS ze dne 25. 11. 2021, čj. 7 Azs 189/2021- 23, vyslovil závěr, že *„lze tedy přisvědčit žalovanému, že vzhledem k postavení Kurdů v Turecku je obecně možné řešit jejich případné pronásledování na jihovýchodě země ve vazbě na azylové důvody dle § 12 písm. b) zákona o azylu vnitřním přesídlením.“* Žalobce již před odchodem ze země původu žil po dobu čtvrt roku ve zcela jiné části země, a byť s jistými problémy, nicméně s ohledem na jeho věk, zdravotní stav lze předpokládat, že by i tyto problémy v budoucnu překonal. Vývoj v Turecku od podzimu roku 2019 tedy na výše popsaných závěrech ohledně žalobcovy příslušnosti ke kurdské menšině ani jeho neochotě k výkonu povinné vojenské služby nemůže nic změnit. Lze se tedy ztotožnit se závěrem žalovaného, že žalobce se může vrátit ke své rodině anebo vyřešit své obavy přesídlením do jiné části země.
48. V Turecku tak v současné době neprobíhá takový mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, který by zasahoval celé území země, žalobce tedy není ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jak je podrobněji zdůvodněno výše.
49. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
50. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu.
51. Pro úplnost lze dodat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
52. Závěrem nutno uvést, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu, které je nutno posuzovat u každého žadatele individuálně. Ani samotná

kurdská národnost a obava z výkonu vojenské služby v turecké armádě nemůže založit právo na azyl.

53. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.

V. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. února 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně